

Josep Teis Mateu

Fuster jubilat, té una col·lecció de maquetes de fusta

En Josep Teis Mateu té 89 anys i és de Granollers. Va néixer al carrer Travesseres, a la casa familiar on han viscut diverses generacions i on encara viu amb la seva dona, Maria Cuní Vidal. Tenen una filla i dos nets. És una persona tranquil·la i pacient, li agrada passejar i viatjar. Amb la Maria ha recorregut tota Europa. En Josep és fuster de professió, i tot un manetes que fa reparacions a casa. Ha passat més de 50 anys a l'Escola Municipal de Treball, com a alumne, professor de fusteria i conserge. En la seva etapa d'alumne, entre el 1957 i el 1963, va fer una col·lecció de maquetes de fusta que exposa com un petit museu al menjador de casa. També va fer el terra de fusta de l'altar major de l'església de Sant Esteve.

Ha treballat tota la vida de fuster?

Tenia 12 anys i em van venir a buscar a casa per fer d'aprenent de fuster. M'hi he dedicat tota la vida. Em va agradar molt l'ofici i l'he gaudit molt. M'agradava tot. Treballar amb les mans i també amb el cap. Entendre l'encàrrec que em feien i fer-lo realitat. En aquest ofici hi ha moltes matemàtiques i lògica. Sempre he sigut espavilat, mai m'han hagut de repetir les coses.

I tota una vida vinculada també a l'Escola Municipal de Treball...

Vaig entrar-hi el 1947 i en vaig sortir el 1999, quan em vaig jubilar. Hi he fet d'alumne, de professor de fusteria i de conserge. Tinc 5 diplomes de l'Escola de Treball! També vaig treballar a l'empresa EGA. Hi feia el manteniment i als vespres feia de professor. A EGA érem 400 treballadors. Quan es feia malbé alguna cosa, amb un tros de fusta i quatre puntes, ja trobava la solució.

La seva col·lecció de maquetes de fusta són festes a l'Escola de Treball?

Totes les maquetes les vaig fer allà, quan l'escola estava al carrer Corró. Fèiem classe de 8 a 10 del vespre, perquè durant el dia treballàvem. Estan fetes de 1957 a 1963, quan era alumne d'en Josep Algueró. Jo de dibuixar amb perspectiva no en sé, però de plànols, el que vulguis. El professor, per la capacitat de cada alumne, ens proposava un repte. Ens donava les mides a proporció natural i nosaltres ho passàvem

a escala i dibuixàvem els plànols. Després es tallava la fusta a màquina, i algunes coses a mà. Totes les peces estan encaixades, sense cap clau ni cap punta, només cola i, en acabat, envernissades.

Són més d'una quinzena de peces: un rellotge, un menjador, una habitació... Quina és la seva preferida?

Potser l'escala. Em va costar una mica, és la que em va portar més feina. Està tot encaixat i hi ha molts trucs. Pensa que és una escala rodona! Hi ha molta feina, moltes hores, mig curs per a cada peça. Aquesta se la vol quedar un dels meus nets, l'altre vol el tauler d'escacs. La resta de maquetes les vull donar a l'Arxiu de Granollers.

Des de quan ho té exposat?

Des que ens vam casar, l'any 1973. M'agrada que vingui la gent a veure la col·lecció. Pot venir qui vulgui i jo li explico. I si algú vol fer alguna maqueta, jo li deixo els plànols! També he deixat les maquetes, quan me les han demanat, per a aparadors de botigues.

Encara treballa la fusta?

Un cop jubilat, per hobby, emmarcava quadres per a amics, fins que les fàbriques on buscava el material van tancar. Soc manetes, totes les reparacions a casa les feia jo, i encara faig tot el que puc. Fa poc he reparat un rellotge de peu posant una pedra en un dels pesos. Un amb un ofici, els saps fer tots, millor o pitjor, però les eines, fet i fotut, són les mateixes.

“Vaig entrar a l'Escola de Treball el 1947 i en vaig sortir el 1999, quan em vaig jubilar. Hi he fet d'alumne, de professor i de conserge”